

Christmas Møller: Ja, saa har jeg ikke noget at sige, højtærede Hr. Formand.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov af 31. Marts 1926 om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 125).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Rytter): Fra Landstinget er hertil oversendt Forslag til Lov om Ændring i Lov af 31. Marts 1926 om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen. Dette Lovforslag har en aldeles begrænset Opgave. Det tilsigter ikke at raade Bod paa alle de Paragraffer i Brandpolitiloven, som man fra forskellig Side maaske er utilfreds med; det tilsigter kun et eneste begrænset Formaal, nemlig at man lader det Paabud gaa ud, hvorefter der paa Tændstikæsker skal staa, at man skal være forsigtig med dem.

Det er nemlig et Paabud, som vil medføre, at Industrien faar store Udgifter til Ombyggelse af deres Maskiner; man regner, at Udgifterne vil udgøre mellem 100 000 og 150 000 Kr. for at lave disse Maskiner om. Det finder vi er urimeligt, da det vistnok ikke hjælper stort, at man paa Tændstikæsker skriver, at man skal være forsigtig med dem. For de Folk, som vil benytte Tændstikker til at stikke Ild paa Gaarden, vil ogsaa nok overse, at der staar, at man skal være forsigtig med Tændstikæskerne; og Børn, som ikke kan læse, har ikke stor Fornøjelse af, at det staar der. Som Følge deraf mener jeg ikke, at der er Grund til at opretholde dette Paabud, og foreslaar derfor, at det gaar ud. Da nu dette Lovforslag har et aldeles bestemt afgrænset Omraade, haaber jeg, at det maa faa en hurtig og villig Behandling her i Tinget, uden at vi behøver at komme ind paa hele den tidligere Diskussion af Brandpolitiloven, som jo blev vedtaget under min højtærede Forgænger.

Rahbek: I det første, den højtærede Justitsminister udtalte, kan jeg fuldt ud give ham Tilslutning; jeg tror ikke, det har nogen større Betydning, at der paa Tændstikæskerne staar: „Uforsigtighed i Omgang med Tændstikker er strafbar“. Jeg forstaar imidlertid ikke rigtig den Motivering, der gives, at Gennemførelsen af den paagældende Bestemmelse skulde stille den danske Tændstikindustri vanskeligere i Konkurrencen med den udenlandske. Jeg synes, det lyder meget usandsynligt. Kan en saadan Bestemmelse virkelig genere de danske Tændstikfabrikker, synes jeg, den maa virke endnu mere generende for de udenlandske Tændstikfabrikker, som sender deres Tændstikker herind. Jeg er imidlertid enig i, at der ikke kan tillægges den paagældende Bestemmelse stor Betydning, og skal ikke indvende noget imod, at den gaar ud.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at fremsætte et Par enkelte Bemærkninger om selve Brandpolitiloven af 1926 og særlig om den Maade, hvorpaa den er praktiseret af Administrationen. En Lov, der skal virke under saa vidt forskellige Forhold som f. Eks. en københavnsk Forstadskommune og en vest- eller midtjydsk Landkommune, maa selvsagt overlade en hel Del Detailspørgsmaal til Administrationen, som derfor faar meget stor Indflydelse paa, hvordan Loven kommer til at virke i Praksis. Det maa derfor efter min Mening kræves, at Administrationen er loyal overfor Rigsdagen og ikke søger at lægge andet og mere ind i Lovens enkelte Bestemmelser, end hvad der var tænkt fra Rigsdagens Side, og hvad den har givet Tilslutning til.

De Cirkulærer, der blev udsendt af Justitsministeriet ved Lovens Ikrafttræden, saavel som den Maade, hvorpaa adskillige Amtmænd har praktiseret denne Lov, gaar paa flere Punkter betydeligt videre, end Forudsætningen var ved Lovens Vedtagelse. Jeg vil i øvrigt benytte Lejligheden til at takke den højtærede nuværende Justitsminister for det Cirkulære, han udsendte den 11. Marts 1927, jeg tror, at dette er i betydelig større Overensstemmelse med Lovens Aand end de tidligere Cirkulærer, men det ophæver ikke de tidligere af Justitsministeriet udsendte Cirkulærer.

Jeg vil gerne nævne et Par enkelte Eksempler paa, hvordan man har praktiseret Loven. Der staar i Lovens § 20, 1ste Stykke, — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse nogle enkelte Citater, det skal blive ganske kort —: „Amtmanden ansætter efter Indstilling fra vedkommende Sogneraad faste